

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 70/2010-23

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 18. februára 2010 predbežne prerokoval sťažnosť C., Írsko, podnikajúcej v Slovenskej republike pod názvom C., B., zastúpenej S., B., v mene ktorej koná advokát a konateľ Mgr. P. V., vo veci namietaného porušenia jej základného práva vlastniť majetok podľa čl. 20 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a práva na ochranu majetku podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 3 CoKR/6/2009 z 28. októbra 2009 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť C. o d m i e t a pre nedostatok právomoci Ústavného súdu Slovenskej republiky na jej prerokovanie.

Odôvodnenie:

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 29. decembra 2009 doručená sťažnosť C. plc (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namieta porušenie svojho základného práva vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) a práva na ochranu majetku podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dodatkový protokol“) uznesením Krajského súdu v Košiciach (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 3 CoKR/6/2009 z 28. októbra 2009.

Zo sťažnosti vyplýva, že Okresný súd Košice I (ďalej len „okresný súd“) uznesením zo 14. júla 2009 sp. zn. 9 R/1/2009 zverejneným v Obchodnom vestníku, čiastka 137B/2009, povolil reštrukturalizáciu dlžníka spoločnosti H., s. r. o., K. (ďalej len „dlžník“).

Sťažovateľ si ako „*veriteľ dlžníka v zákonom stanovenej lehote riadne prihlásil svoje pohľadávky evidované voči dlžníkovi do reštrukturalizácie*“ v súlade s ustanovením § 120 a nasl. zákona č. 7/2005 Z. z. o konkurze a reštrukturalizácii a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „ZoKR“ alebo „zákon o konkurze a reštrukturalizácii“).

Okresný súd uznesením sp. zn. 9 R/1/2009 z 31. júla.2009 vo veci povolenej reštrukturalizácie dlžníka „*o návrhu žalobcu: JUDr. J. P., reštrukturalizačný správca dlžníka, so sídlom kancelárie K.*“ proti sťažovateľovi ako žalovanému nariadil predbežné opatrenie, ktorým mu nariadil „*zdržať sa akéhokoľvek konania, ktoré by smerovalo k výkonu akýchkoľvek zúčtovacích operácií bez predchádzajúceho písomného pokynu dlžníka, a to na všetkých účtoch, ktoré sú žalovaným vedené v prospech dlžníka, znamenajúceho*“

jednostranné započítanie si akejkol'vek peňažnej pohľadávky žalovaného voči dlžníkovi, a to až do ukončenia reštrukturalizačného konania.

zdržať sa akéhokoľvek konania, ktoré by smerovalo k výkonu záložného práva vyplývajúceho mu z postavenia záložného veriteľa voči dlžníkovi a to až do ukončenia reštrukturalizačného konania.

zdržať sa akéhokoľvek konania, ktoré by smerovalo k výkonu záložného práva vyplývajúceho mu z postavenia záložného veriteľa, voči dlžníkovi z titulu záložnej zmluvy o zriadení záložného práva č. 210722/PAR21062007 zo dňa 21. 06. 2007, a to najmä zdržať sa blokovania s nakladaním peňažných prostriedkov na účte dlžníka, o to aj spôsobom ustanoveným v čl. 6.3. Zmluvy o zriadení záložného práva č. 210722/PAR21062007 zo dňa 21. 06. 2007, a to až do ukončenia reštrukturalizačného konania“.

Okrem toho okresný súd uložil sťažovateľovi „*povinnosť vydať peňažné prostriedky vo výške 210.695,48 eura k rukám správcu na účet dlžníka, a to ich bezhotovostným prevodom v prospech účtu dlžníka... a umožniť dlžníkovi bez akýchkoľvek obmedzení nakladať s týmito peňažnými prostriedkami*“.

Proti rozhodnutiu okresného súdu, ktorým bolo vydané predbežné opatrenie, podal sťažovateľ 2. septembra 2009 odvolanie. Krajský súd uznesením sp. zn. 3 CoKR/6/2009 z 28. októbra 2009 zmenil uznesenie okresného súdu v časti, ktorým bola sťažovateľovi uložená povinnosť vydať peňažné prostriedky tak, že návrh žalobcu zamietol a v ostatnej časti potvrdil uznesenie okresného súdu sp. zn. 9 R/1/2009 z 31. júla 2009.

Sťažovateľ tvrdí, že uznesenie krajského súdu je nezákonné a týmto rozhodnutím mu bol odňatý riadny prístup k súdu a boli porušené jeho označené práva podľa ústavy, dohovoru a dodatkového protokolu, ale i to, že žalobca nebol aktívne legitimovaný na podanie návrhu na nariadenie predbežného opatrenia a vydané predbežné opatrenie nemalo zákonné náležitosti. Výrok uznesenia potvrdený v príslušnej časti odvolacím súdom je neurčitý a okresný súd prvého stupňa rozhodnutím vydaným v predbežnom konaní zaviazal sťažovateľa plniť povinnosti bez toho, „*aby uložil žalobcovi iniciovať konanie vo veci samej, čím sťažovateľovi odňal právo na spravodlivé súdne konanie*“.

Krajský súd vo väčšej časti potvrdil výrok rozhodnutia okresného súdu a stotožnil sa s jeho dôvodmi bez toho, aby sa akokoľvek vysporiadal so skutočnosťami namietanými sťažovateľom v odvolaní. Ten sa tiež domnieva, že rozhodnutie krajského súdu je aj arbitrárne.

Sťažovateľ ďalej tvrdí, že «povinnosť uložená súdom prvého stupňa... je v rozpore so zákonom, nakoľko bráni sťažovateľovi realizovať oprávnenia, ktoré sú inak zákonom dovolené. V súlade s ustanovením § 120 ods. 2 ZoKR pohľadávky, ktoré vznikli voči dlžníkovi počas reštrukturalizačného konania, odmena správcu a nepeňažné pohľadávky sa v reštrukturalizácii neuplatňujú prihláškou, pričom ide prednostné pohľadávky, na ktoré nepôsobia účinky začatia reštrukturalizačného konania. Prednostné pohľadávky možno započítať. Výrok súdu prvého stupňa je obmedzujúci nad rámec zákonom stanoveného rozsahu a to tak, že sťažovateľ nemôže realizovať ani zákonom aprobované jednostranné započítanie akejkoľvek prednostnej pohľadávky, ktoré je umožnené každému veriteľovi v súlade s ustanovením § 120 ZoKR.

Z rovnakého dôvodu postráda zákonný základ a opodstatnenie uznesenie v druhej časti výroku...

Druhá a tretia časť výroku uznesenia navyše nemá oporu v zákone aj z dôvodu, že ZoKR v ust. § 114 ods. 1 písm. c) nezakazuje veriteľovi vykonávať „akékoľvek konanie smerujúce k výkonu záložného práva“ ale iba začať a pokračovať vo výkone zabezpečovacieho práva a aj to nie globálne pre všetky pohľadávky ale len vo vzťahu k zabezpečenej pohľadávke, ktorá sa v reštrukturalizácii uplatňuje prihláškou.

Povinnosti uložené súdom prvého stupňa sťažovateľovi sú v rozpore s odôvodnením súdu prvého stupňa, podľa ktorého uvedeným rozhodnutím súdu by sa malo zabezpečiť bez vytvorenia nenávratného stavu, rovnaké postavenie všetkým veriteľom majúcim rovnaké práva bez zvýhodnenia jedného veriteľa, v danom prípade žalovaného. (str. 8 uznesenia).

Uložením danej povinnosti súd prvého stupňa paradoxne naopak nastolil zjavne nerovné postavenie medzi veriteľmi, keďže sťažovateľovi odňal možnosť vykonávať tie práva, ktoré sú ostatným veriteľom zaručené podľa ustanovenia § 120 ZoKR».

Sťažovateľ je tiež toho názoru «že pri zachovaní práva na spravodlivý proces nie je možné nastoliť stav, že súd v konaní, ktoré je svojou povahou predbežné, prijme výlučne predbežné rozhodnutie bez toho, aby právne vynútiteľným spôsobom zabezpečil následné konanie vo veci samej, v riadnom, právo nachádzajúcom konaní, v ktorom sa uplatňujú všetky zásady civilného procesu. Predbežné opatrenie je tak neoddeliteľne späté s konaním vo veci samej. Týmto dochádza k vyváženiu predbežnosti rozhodovania a rozhodnutia, v ktorom sa nemôže uplatňovať celý rad účastníkom vo veci samej garantovaných procesných práv.

Niet pochyb o tom, že predbežné opatrenie vydané podľa § 203 ZoKR je späté s výlučne s reštrukturalizačným konaním a tento druh predbežného opatrenia nemôže byť vydaný v spojitosti so žiadnym iným konaním vo veci samej.

Súd prvého stupňa prekvapujúco ustálil, že „žalobca sa v reštrukturalizačnom konaní pri predbežnom opatrení nemusí zaoberať otázkou, čoho sa mieni domáhať návrhom vo veci samej a jeho podanie mu súd ani nemusí uložiť“. Súd prvého stupňa teda vyslovil názor, že nie je potrebné ani skúmať, ani ukladať povinnosť iniciovať konanie vo veci, čo fakticky znamená, že konanie vo veci samej ani neprebehne (nie je potrebné aby prebehlo). Tento záver je prekvapujúci s ohľadom na dosiaľ publikované názory.

Považujeme potrebné upriamiť pozornosť na skutočnosť, čo by bolo „vecou samou“, alebo konaním vo veci samej, akú povahu by malo toto konanie a kto by bol aktívne legitimovaný na uskutočnenie takéhoto podania. Súd prvého stupňa sa však týmito otázkami nezaoberal, nakoľko konanie vo veci samej nepovažoval za dôležité. Práve tieto otázky- sú však, podľa názoru sťažovateľa, podstatné pre posúdenie zákonnej možnosti vydania predbežného opatrenia podľa ust. § 203 ZoKR»

Sťažovateľ v odvolaní namietal aj nedostatok „aktívnej vecnej legitimácie správcu ako žalobcu... na podanie návrhu na nariadenie predbežného opatrenia, nakoľko sa ním domáhal zabezpečenia majetku sťažovateľa, čo je v rozpore s jeho oprávneniami priznanými na základe § 129 ods. 1 ZoKR, s jeho postavením, funkciou a účelom v reštrukturalizačnom konaní.

Podľa ustanovenia § 129 ods. 1 ZoKR, pri výkone dohľadu ZoKR správcovi vyslovene a explicitne priznáva obdobné oprávnenia ako správcovi počas konkurzu v

rozsahu oprávnení podľa § 74 a 75 ZoKR, avšak výlučne iba pri zisťovaní (nie zabezpečovaní) majetku dlžníka v reštrukturalizačnom konaní. Žalobca sa napriek tomu návrhom na nariadenie predbežného opatrenia domáhal zabezpečenia (vydania) majetku, hoci za dlžníka v tomto rozsahu nemôže nakladať s jeho majetkom. Žalobca nemôže ani tvrdiť, že tak robil v rámci jeho oprávnení požadovať súčinnosť, nakoľko vydanie majetku do dnešného dňa od žalovaného nežiadal, teda neuskutočnil voči žalovanému žiadnu písomnú (ani ústnu) žiadosť na poskytnutie akejkoľvek súčinnosti, napriek tomu, že je to hmotnoprávnou podmienkou vzniku súčinnostnej povinnosti sťažovateľa voči správcovi. Súd prvého stupňa napriek tomu návrhu žalobcu vyhovel, čím v rozpore so zákonom priznal žalobcovi oprávnenia nad rámec stanovený ZoKR...

Vzhľadom na všetky uvedené skutočnosti možno mať za to, že súd prvého stupňa vôbec neskúmal, či je daná aktívna legitímácia žalobcu. Danosť aktívnej vecnej legitímácie správcu iba skonštatoval (str. 8 Uznesenia). Neskúmal preto ani, či môže v danom prípade žalobca oprávnený podať návrh na zabezpečenie majetku, či majetok patrí, alebo nepatrí dlžníkovi...

Súd prvého stupňa sa taktiež vôbec nezaoberal, či sa svojou povahou jedná o reštrukturalizačné konanie, alebo o spor vyvolaný reštrukturalizáciou. Spor je konaním vyvolaným, resp. súvisiacim s reštrukturalizáciou. Aktívne vecne legitimovaným preto nemôže byť žalobca, ale dlžník, ktorý mal postupovať v súlade s príslušnými ustanoveniami OSP upravujúcimi inštitút predbežného opatrenia. Obdobný záver vyplýva z už spomínaného uznesenia krajského súdu v Banskej Bystrici zo dňa 30. 09. 2008, spis. zn. 41 CoKR/3/2008...

Súd prvého stupňa svojvoľne ustálil, že návrh na nariadenie predbežného opatrenia nemusí obsahovať, čoho sa mieni navrhovateľ domáhať návrhom vo veci samej, hoci sa jedná o obligatórnu osobitnú náležitosť návrhu v súlade s ustanovením § 75 ods. 2 OSP. A to len preto, že predbežné opatrenie v zmysle § 203 ZoKR možno nariadiť aj bez návrhu. Takýmto postupom súdu prvého stupňa došlo k porušeniu ústavného práva žalovaného na spravodlivý proces...

Absenciou povinnosti podať návrh vo veci samej súd prvého stupňa založil definitívnosť predbežného opatrenia, hoci sám uviedol, že predbežné opatrenie má dočasnú povahu. Nariadením predbežného opatrenia tak suploval rozhodnutie vo veci samej, čoho

dôkazom je aj fakt, že ním uložil, okrem iného, aj povinnosť vydať peňažné prostriedky dlžníkovi. Týmto súd prvého stupňa neprímerane zasiahol do majetkových práv sťažovateľ a porušil tak aj jeho ústavné právo garantované v čl. 20 ods. 1 Ústavy SR. Súd odoprel sťažovateľovi konanie vo veci samej a teda právo riadne sa v ňom procesne brániť, čím si prisvojil pôsobnosť riešiť konečné otázky na základe rozhodnutia predbežnej povahy...

Vzhľadom na to, že súd prvého stupňa sťažovateľovi odoprel konanie vo veci samej, navodil namiesto dočasného nenávratný (nenapraviteľný) stav v právnych vzťahoch medzi účastníkmi, čím konal v rozpore so zákonom“.

Podľa sťažovateľa krajský súd sa s uvedenými „závažnými skutočnosťami a odvolacími dôvodmi vôbec nevysporiadal“ a riadne ich neodôvodnil, a preto jeho uznesenie považuje za nepreskúmateľné.

Sťažovateľ na základe uvedeného žiada, aby ústavný súd v náleze vyslovil, že krajský súd uznesením sp. zn. 3 CoKR/6/2009 z 28. októbra 2009 porušil jeho základné právo vlastniť majetok podľa čl. 20 ods. 1 ústavy, základné právo na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru a právo na ochranu majetku podľa čl. 1 dodatkového protokolu, aby zrušil uznesenie krajského súdu a prikázal mu vo veci znovu konať a rozhodnúť. Zároveň sa domáha náhrady trov konania.

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o

postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti sťažovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak.

Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Podstatou sťažnosti je nespokojnosť sťažovateľa s uznesením krajského súdu sp. zn. 3 CoKR/6/2009 z 28. októbra 2009, ktorým bolo v časti potvrdené a v časti zmenené uznesenie okresného súdu sp. zn. 9 R/1/2009 z 31. júla.2009, pričom sťažovateľ tvrdí, že i keď nepochybne mohli všeobecné sudy rozhodnúť o vydaní predbežného opatrenia podľa § 203 ZoKR, neskúmali dostatočne aktívnu legitimáciu žalobcu (reštrukturalizačný správca dlžníka) na podanie návrhu na nariadenie predbežného opatrenia, pretože sa ním domáhal zabezpečenia majetku sťažovateľa (ako veriteľa dlžníka), *„čo je v rozpore s jeho oprávneniami priznanými na základe § 129 ods. 1 ZoKR, s jeho postavením, funkciou a účelom v reštrukturalizačnom konaní“*.

Týmito rozhodnutiami (vydané predbežné opatrenie podľa neho nemalo zákonné náležitosti) bol sťažovateľovi odňatý riadny prístup k súdu a boli porušené jeho označené práva podľa ústavy, dohovoru a dodatkového protokolu a podľa neho všeobecné sudy pochybili aj v tom, že mu uložili ako veriteľovi dlžníka plniť povinnosti bez toho, *„aby uložil žalobcovi iniciovať konanie vo veci samej“*. Ich výroky obmedzujú sťažovateľa ako veriteľa dlžníka tak, že *„nemôže realizovať ani zákonom aprobované jednostranné započítanie akejkoľvek prednostnej pohľadávky, ktoré je umožnené každému veriteľovi v súlade s ustanovením § 120 ZoKR“*.

Sťažovateľ vyslovuje tiež právny názor, že na podanie takejto žaloby nebol aktívne legitimovaný žalobca, ale ním mal byť dlžník, „ktorý mal postupovať v súlade s príslušnými ustanoveniami OSP upravujúcimi inštitút predbežného opatrenia“.

Krajský súd (aj okresný súd) rozhodli zjavne neodôvodnene a arbitrárne, čím porušili jeho základné právo vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 ústavy, základné právo na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru a právo na ochranu majetku podľa čl. 1 dodatkového protokolu.

Z čl. 127 ods. 1 ústavy vyplýva, že ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach týkajúcich sa porušenia základných práv a slobôd vtedy, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd. Namietané porušenie niektorého zo základných práv alebo slobôd teda nezakladá automaticky aj právomoc ústavného súdu na konanie o nich. Pokiaľ ústavný súd pri predbežnom prerokovaní sťažnosti zistí, že ochrany toho základného práva alebo slobody, porušenie ktorých sťažovateľ namieta, sa sťažovateľ môže domôcť využitím jemu dostupných a aj účinných právnych prostriedkov nápravy pred iným súdom, musí takúto sťažnosť odmietnuť z dôvodu nedostatku svojej právomoci na jej prerokovanie (napr. I. ÚS 103/02). Uvedené sa v plnom rozsahu vzťahuje aj na sťažnosti, v ktorých sa namieta porušenie základných práv a slobôd postupom a rozhodnutiami všeobecných súdov vrátane ich rozhodnutí o predbežných opatreniach (napr. II. ÚS 159/09).

Hoci rozhodnutím o uložení predbežného opatrenia vydaným v občianskoprávnom konaní môže súd porušiť základné právo alebo slobodu účastníka súdneho konania, takéto porušenie by sa mohlo stať predmetom konania podľa čl. 127 ods. 1 ústavy len vtedy, ak by mu nebolo možné poskytnúť ochranu prostredníctvom účinného právneho prostriedku nápravy dostupného účastníkovi konania pred všeobecnými súdmi (I. ÚS 102/05).

Ústavný súd sa preto pri predbežnom prerokovaní sťažnosti zaoberal predovšetkým právnou povahou inštitútu predbežného opatrenia, ako aj existenciou účinných právnych prostriedkov nápravy v prípade, ak sa ten, na koho sa takéto predbežné opatrenie vzťahuje, domnieva (tvrdí), že došlo k porušeniu niektorého z jeho základných práv alebo slobôd.

Podľa právneho názoru ústavného súdu rozhodovanie a rozhodnutie o návrhu na predbežné opatrenie možno predovšetkým považovať za súčasť základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru (m. m. II. ÚS 222/04, II. ÚS 37/00, II. ÚS 46/00).

Predpokladom pre záver o porušení základných práv a slobôd je však také porušenie, ktoré nie je napravitel'né alebo odstránitel'né činnosťou všeobecného súdu pred začatím konania alebo v konaní o veci samej (§ 74 a nasl. a § 102 Občianskeho súdneho poriadku), resp. ktoré nemožno napraviť procesnými prostriedkami, ktoré sú obsiahnuté v Občianskom súdnom poriadku (ďalej len „OSP“) v spojitosti s predbežnými opatreniami. Sťažovateľ (podobne ako hociktorý iný účastník občianskeho súdneho konania, ale aj iného konania, ktoré bolo uskutočnené podľa § 203 zákona o konkurze a reštrukturalizácii) musí byť pripravený na to, že pomery účastníkov konania sa môžu dočasne upraviť predbežným opatrením.

Nariadenie predbežného opatrenia podľa názoru ústavného súdu ani v danom prípade nevyklučuje, aby všeobecný súd poskytol v konečnom dôsledku ochranu právam, ktorých porušenie sťažovateľ namieta. Sťažovateľ bez toho, aby všeobecný súd uložil žalobcovi iniciovať konanie vo veci samej, je ďalej oprávnený navrhnúť predovšetkým zrušenie predbežného opatrenia, ak sa podľa neho pominuli alebo vôbec neexistovali dôvody jeho nariadenia. Táto možnosť vyplýva priamo zo zákona [§ 77 ods. 2 OSP (I. ÚS 148/03, I. ÚS 102/05)].

Sťažovateľ vo svojej sťažnosti nepreukázal a ani netvrdil, že nemal možnosť požadovať zrušenie predbežného opatrenia postupom podľa § 77 ods. 2 OSP.

Vychádzajúc z uvedeného dospel ústavný súd pri predbežnom prerokovaní sťažnosti k záveru, že sťažovateľ mal s ohľadom na konkrétne okolnosti tohto prípadu v systéme všeobecného súdnictva k dispozícii účinný opravný prostriedok na dosiahnutie nápravy práv, porušenie ktorých v konaní pred ústavným súdom namieta. Týmto účinným právnym

prostriedkom bol v danom prípade návrh na zrušenie predbežného opatrenia, ktorý sťažovateľ nevyužil (obdobne II. ÚS 159/09).

Pretože podanie návrhu na zrušenie predbežného opatrenia podľa § 77 ods. 2 OSP možno považovať za právny prostriedok nápravy namietaného porušenia základného práva na spravodlivé súdne konanie, sťažovateľ ho mal využiť, aj keď všeobecné súdy rozhodovali o predbežnom opatrení v zmysle § 203 zákona o konkurze a reštrukturalizácii. Sám sťažovateľ totiž v tejto súvislosti uvádza, že všeobecný súd mal na jeho prípad primerane aplikovať aj ustanovenia Občianskeho súdneho poriadku o predbežných opatreniach, čo je predpokladom na spomínaný iný postup v jeho veci pred podaním sťažnosti ústavnému súdu.

Nad rámec ústavný súd k tomu uvádza, že ochranu vlastníckemu právu pred jeho ohrozením alebo porušením poskytujú zásadne všeobecné súdy (napr. II. ÚS 41/02), a keď sa sťažovateľ domnieva, že rozhodnutím o predbežnom opatrení bolo porušené aj jeho základné právo podľa čl. 20 ods. 1 ústavy a právo podľa čl. 1 dodatkového protokolu, mohol podať tiež žalobu na príslušnom všeobecnom súde, a nie domáhať sa ochrany vlastníckeho práva v konaní pred ústavným súdom.

Ústavný súd vychádzajúc zo svojej subsidiárnej právomoci upravenej v čl. 127 ods. 1 ústavy preto sťažnosť odmietol pre nedostatok svojej právomoci podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde (obdobne napr. II. ÚS 268/09).

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 18. februára 2010